

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 8 grudnia 2015 r.

Poz. 8137

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.368.2015.5 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 2 grudnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 poz. 1515 t.j.)

wskazuję

iż uchwała Rady Miasta Piły Nr XI/233/15 z dnia 29 września 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Piły w rejonie jeziora Płocie – została wydana z naruszeniem prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XI/233/15 z dnia 29 września 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Piły w rejonie jeziora Płocie została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 9 października 2015 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 j.t) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 roku, poz. 199 z późn. zm.).

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził:

W odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzam co następuje.

W § 21 pkt 1 lit. c, d uchwały ustalono minimalną i maksymalną intensywność zabudowy jako „powierzchnię zabudowy budynku, mierzoną po zewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych parteru budynku, w granicach działki budowlanej”, co stanowi niedozwoloną modyfikację definicji ustawowej.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podstawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Nadmienić można w tym przypadku, że stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku Sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że „ustawodawca

nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Jednocześnie, mając na uwadze przedmiotowy plan, należy podkreślić, że teren zabudowy kubaturowej oznaczony w planie symbolem „1”, będący częścią terenu drogi wewnętrznej oznaczonej jako KDW, stanowi marginalną część powierzchni terenu objętego ustaleniami planu. Został on wyznaczony w odniesieniu do terenu, na którym obecnie znajduje się budynek portierni. Ze względu na jego niewielką powierzchnię w stosunku do całego wyznaczonego w planie terenu KDW, określenie intensywności zabudowy w postaci wskaźnika procentowego lub innego jest praktycznie niemożliwe. Mając powyższe na uwadze, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem „1”, wchodzącego w skład terenu drogi wewnętrznej KDW, określenie minimalnej i maksymalnej powierzchni zabudowy budynku można uznać za tożsame z ustaleniem intensywności zabudowy, ponieważ plan nie dopuszcza innej zabudowy kubaturowej na terenie KDW. Pozostałe ustalenia planu określają szczegółowo linie zabudowy, wysokość, geometrię dachu, udział powierzchni biologicznie czynnej i tym samym wyczerpują wszystkie parametry wymagane ustawą.

Wobec powyższego stwierdzam, że wskazane naruszenie nie stanowi jednak istotnej i poważnej modyfikacji definicji ustawowej, a co za tym idzie nie utrudnia interpretacji ustaleń planu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ nadzoru nie stwierdził nieważności uchwały, a jedynie ograniczył się do wskazania, iż uchwałę podjęto z naruszeniem prawa.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wicewojewoda Wielkopolski
(-) Dorota Kinal